

En historisk Sang

om

Kong Rings Julegilde.

Kong Ring sad glad i Høibænt i Julen og
drak Njød; Dg for ham sad hans Dronning
Saa glad og rosenrød. At skue Vaar ved Siden
Af Høsten troed man; Hun var det friske For-
aar, Den kjolne Høst var han.

2. Da traadte udi Salen En ukjendt Gubbe
ind, Fra Hoved indtil Fødder Han indsvøbt var
i Skind. Han bar en Stav i Haanden, Dg gif
helt krum ved den, Dog høiere end denne, Da
syntes Gubben end.

3. Han satte sig paa Bænken Længst ned ved
Salens Dør, Der fattig Gæst har Sæde, Endnu
som det var før. De Hofmænd hørtes fnise, Dg
stotted haant til ham, Dg pegede med Fingre Ud
lodne Bjørneham.

4. De sendte Ehn fra Diet Den Fremmede
helt hvast; Den ene Haand han strakte, Dg greb
en Svend i Haft: Helt varligen han vendte, Den
Hofmand op og ned; Da stilnedes de Andre, De
hadde gjort saa med.

5. Hvad skal den Larm berne, Hvo brøder
Kongens Fred? Kom op til mig du Gamle, Dg
lad os tales med; Hvad er dit Ravn, hvad vil
du? Dg hvorfra kom du hid? Saa hørtes
Rongen tale Dg var i Hu ei blid.

V box 6:162

19. Og Dronningen tog Hornet, Som foran
hende stod; Urfrøgens Pande Skaffed, Det herlige
Klenod. Det havde Sølvfødder, Og mangan
ghlden Ring, Med Billeder og Runer, Sig stngte
deromkring.

20. Med bly nedslagne Dine Hun rakte Hor-
net hen; Men Haanden skjæbed saare, Og Bin
blev spildt paa den. Som Aitenrødens Purpur
Paa Eljerne iblandt, Den dunkle Saft at brænde
Paa hvide Haand man fandt.

21. Men rask tog Gjesten Hornet, Der bly
ham rattes hen. Ei tvende Mænd det tømt,
Som nu man falder Mænd; Men let og uden
Dvælen, Den Elfte til Behag, Den Vældige det
tømt Præt i et Aandedrag.

22. Men Skjalden tog sin Harpe, Han sad
ved Kongens Bord, Han sang et herligt Dvæde
Om Kjerlighed i Nord; Om Hagbart og Hjøa
Signe, Og ved hans dybe Røst Mangt Klippe-
Hjerte smelted I staalbedækte Byst.

23. Han sang om Balhals Glæder, Og om
Einfriers Lyst, Om Fædrenes Jdrætter I blodig
Hildurs Dyst. Da greb hver Haand til Svær-
det, Da flammede hvert Blik; Men flittig rundt
i Laget Det dybe Horn nu gif.

24. Helt svart blev der nu druffet, I dette
Kongehus, Og hver en Kjempe tog sig Et ærligt
Julerus. Gif derpaa hen at sove Foruden Harm
og Sorg; Men Konning Ring den Gamle Sov
hos Hjøa „Ingeborg“.